

N:o 46.

Af herr **Hallenborg**, med förslag till ändrad lydelse af §§ 33 och 51 riksdagsordningen.

Den 33 § riksdagsordningen bestämmer hvilken inom riksdagens kamrar som skall föra ordet innan talmän äro förordnade eller valde, men någon föreskrift om hvilken det tillkommer att utöfva talmansbefattningen derest talmän och vice talmän samtidigt äro förhindrade att tillstädeskomma vid något kamrarnes sammanträde finnes icke.

Ett dylikt förhållande har visserligen icke hittills egt rum, men sådant kan ganska lätt inträffa, och då blir följden att för den kammare hvars talmän äro urståndsatte att föra ordet arbetet afstannar, möjligen för lång tid, hvarigenom en betänkelig rubbning i Riksdagens verksamhet uppstår och tiden för dess samvaro förlänges. Det måste därför vara af stor vikt att något stadgande inflyter i grundlagarne hvarigenom så stora olägenheter förebyggas.

Enligt min åsigt synes det enklaste och lämpligaste sättet att vinna detta mål vara att antalet vice talmän bestämmes till två för hvarje kammare och att bestämmelsen härom erhåller sin plats i riksdagsordningen.

Jag tillåter mig därför att föreslå följande förändrade lydelse af nedanstående paragrafer i riksdagsordningen.

§ 33.

Så snart fullmagterna — — — — — begäre
hvardera kammaren ofördröjligen hos Konungen medelst

deputation talman och vice talmän. *Konungen utnämner då för hvardera kammaren bland dess ledamöter talman och två vice talmän.*

Då i något af de fall — — — — — eger hvardera kammaren att inom sig välja talman och vice talmän. Innan — — — — — som är till lefnadsåren äldst.

§ 51.

Talmännen åligger — — — — — något dess sammanträde afsluta.

I händelse af förfall för talman träder en af kammarens vice talmän i hans ställe, efter den ordning hvari de blifvit utnämnde.

Stockholm den 18 februari 1891.

Magnus Hallenborg.